

Dilluns 19

Els membres del tribunal popular retornen del cap de setmana més surrealista de la seua vida. Després de quatre dies envoltats de testimonis emmanillats, culpables confessos, processats que no baden boca i l'ex-president valencià que va dimitir el càrrec pel cas de presumpta corrupció pel qual se'ls ha convocat com a jurat, els onze integrants seuen de nou als dos bancs que ocupen a l'ala dreta de la sala de vistes del TSJCV.

—I, de sobte, la dona de Camps va venir amb un vestit dels que diuen que els havien regalat!—, deu haver contat algú als familiars i amics durant la desconexió de dissabte i diumenge.

Perquè, en efecte, el clímax de la setmana passada va ser al final, com si es tractara d'una vista orgàsmica. Isabel Bas, l'esposa de Francisco Camps, va abandonar-la momentàniament per a anar cap a sa casa i tornar amb una bossa d'El Corte Inglés —on els Camps-Bas insisteixen que fan les compres tèxtils— dins la qual hi havia un dels vestits de Forever Young per què el seu marit és acusat de suborn passiu impropri.

La intenció era demostrar que hi havia la marca de la roba i tombar la tesi del darrer testimoni de la setmana, Víctor Sanfelipe, encarregat de Forever Young que havia assegurat que els vestits lliurats a Camps mai no duïen cap més etiqueta que la de la composició de les teles... A fi d'esborrar proves, s'entén.

Adduint que la fase de presentació de proves havia prescrit, el magistrat Climent no acceptà que l'objecte del presumpte delictes isquera de la closca on l'havia transportat la senyora Bas, però tant feia: la morbositat ja havia omplert la sala i els components del jurat podien presumir a tort i a dret d'haver tingut a tocar els famosos *vestits de Camps*.

Sanfelipe és història, però. És dilluns i qui entra com a testimoni és Francisco Gorina, administrador de l'empresa navarresa Sastgor, fabricant dels vestits de Milano i Forever Young fins que féu suspensió de pagaments i se'n va fer càrrec l'administrador concursal que ja havia declarat la setmana passada, Fermín J. Armendáriz.

Francisco Gorina no sap si, entre els 10.000 vestits anuals que elaborava Sast-

Vetes i fils

La segona setmana del judici de Francisco Camps s'endinsa en l'objecte del presumpte delictes: els vestits que hauria regalat la trama 'Gürtel' a qui era president valencià. Les parts miren de posar fil a l'agulla, amb una cascada infinita de declarants de tota mena. Perquè, de fet, de testimonis, n'hi de molt punxeguts i de massa poc.

gor, n'hi havia per a Camps i l'altre acusat, Ricardo Costa, però la implacable fiscal anticorrupció Concepción Sabadell li mostra diverses comandes a nom de tots dos, una documentació de què Gorina en confirmarà la versemblança.

350 quilòmetres a l'oest, a 90 minuts en tren, Mariano Rajoy pronuncia aleshores el discurs d'investidura. Camps, que ha esperat amb deler aquest moment, ni tan sols pot seguir-lo per la televisió. A la llotja de convidats del Congrés dels Diputats sí que hi ha Alberto Fabra, el seu successor. Coses de la vida.

Quan l'advocat de Camps repara en el fet que hi ha dues comandes del seu patrocinat amb talles no coincidents, Gorina respon amb tanta serietat com malícia:

—Devia guanyar pes.

El de Costa incidirà en això mateix, però sobre la llargada dels pantalons, que a la segona comanda resulta ser una mica més curta que a la primera.

Francisco Camps dialoga amb el seu advocat, Javier Boix, en un moment del judici a què se sotmet des del 12 de desembre i que no quedarà vist per a sentència fins la segona setmana de gener.

—No deveu pensar que va empetitir, el meu client! —exclama Juan Casanueva.

—Potser en el primer cas li van fer una volta per sota —contesta Gorina.

A continuació entra Raquel Espejo, directora financera de l'empresa que transportava els vestits de Milano i Forever Young als domicilis dels compradors. Explica que n'hi va enviar diversos de 20 kg i més a la seu d'Orange Market —al carrer de Colom de València— i a la residència personal d'Álvaro Pérez, adjacent a l'edifici del TSJCV. Aporta papers de les comandes per a ratificar-ho, però les defenses li demanen si tenia la certesa que als paquets en qüestió hi havia vestits, i ella, que no es limitava a tramitar-ne l'expedició, respon que no. De tota manera, si procedien d'aquells dos establiments, difícilment eren pernills.

A la vesprada arriba el torn d'una dotzena de policies que van escorcollar

l'oficina d'Orange Market, el vaixell –anomenat Parapipi– de Pablo Crespo atracat a Altea i la llar d'Isabel Jordán, la qual, en un enregistrament fet per l'ex-regidor de Majadahonda (Madrid) José Luis Peñas, advertia que havia pagat 30.000 euros “per uns vestits de Francisco Camps”. Més enllà de certificar que el febrer del 2009 van dur a terme els escorcolls ordenats pel jutge Baltasar Garzón, pràcticament tots aporten ben poca informació.

L'últim, en canvi, confirma el pagament dels vestits de Camps a través dels comptes d'Orange Market, Diseño Asimétrico i Servimadrid Integral, i en detalla la procedència fosca: “Eren diners de la caixa B, que no procedien del circuit legal”. L'agent també parla de “factures irregulars, amb dates, conceptes i quantitats retocades” i, en resposta a l'advocat de Camps, diu no saber els motius pels quals se'n feien. “Però m'ho puc imaginar”, hi afegeix.

Dimarts 20

A mig matí Rajoy serà proclamat president espanyol, i Camps, que encara es creu polític, de bon matí s'acosta als micròfons de la premsa i comunica la seua alegria perquè “avui s'acaba l'hivern socialista”. Fa saber que ahir dilluns va presenciar el debat d'investidura des de casa, per bé que el gruix del debat va transcórrer mentre ell era al tribunal. De fet, avui tampoc no li interessa gaire què pugui dir Rajoy, sinó que prestarà bastant més atenció a Javier García, el primer testimoni de la jornada.

Javier García Fernández ha passat mitja vida a Milano. Dependent, segon encarregat i encarregat de tallers, va coincidir amb el sastre José Tomás a la botiga del carrer Serrano, 40, al bell mig del barri madrileny de Salamanca. No coneix Camps ni ha vist Álvaro Pérez per allà, però sap molt bé qui és Pablo Cres-

po, ex-secretari d'organització del PP galleg i número 2 de l'entramat *Gürtel*. Molts minuts després d'haver-se iniciat l'interrogatori, García per fi reconeix que Orange Market pagava el llistat de roba (de Camps, Costa, Campos, Betoret...) que li mostren i també té constància de l'elaboració de factures falses. “Les feia Tomás, a instàncies de Cándido Herrero [número 2 d'Orange Market, la filial valenciana de la trama]”, de qui fins i tot ell admet “haver rebut ordres”. “A voltes anotàvem conceptes diferents al de les vendes reals”, diu García Fernández.

Quan Javier Boix, lletrat de Camps, li demana si sap cert que l'ex-president valencià no es pagava els vestits de Milano i Forever Young, el testimoni diu que no ho té clar. Aquest matí la vista acaba d'hora, potser un detall amb Camps perquè pugui seguir –si així ho vol– la votació parlamentària que investeix Rajoy.

Sense gaire temps per a celebrar-ho –si és que volia fer-ho– Camps torna a seure a la sala, ara per a escoltar la declaració d'Antonio del Fresno, un altre encarregat de Milano. Aquest va per feina i s'estrena amb un anunci cridaner: apuntava peces de roba de Camps i Costa al compte que Pérez disposava a la botiga, un deute que se saldava vora un any més tard amb xecs i pel mateix ordenant.

Del Fresno, acomiadat de manera impropriedat de Milano, tampoc no estalvia dades sensibles sobre Camps, com ara que “era l'únic client que recorde que volia un cenyidor central”, la utilitat del qual no queda explicada a la vista. N'hi ha que hi argumenten les creences personals de Camps –per a poder resar agenollat sense que els pantalons se'n ressentiren– i n'hi ha que opten per la resposta còmica i s'enutgen perquè no s'estimara més un “cenyidor mediterrani”.

Els abonaments, Del Fresno assegura haver-los pactat amb Crespo, que li demanava de fraccionar-los en dues partides: de l'una, el 70% del total, se'n feia càrrec Orange Market, i l'altre 30%, el saldava Servimadrid Integral. Els suposats regals als futurs encausats valencians –dos dels quals han reconegut la culpabilitat, i un d'ells fins i tot ha lliurat la roba al magistrat per a rebaixar la multa– s'apuntaven a una llista anomenada “Comunidad Valenciana”, una manera poc habitual de no aixecar sospites.

Suspensa la vista fins l'endemà, Camps conversa informalment amb els seus se-

guidors més fidels, una quinzena de persones que hi van cada dia. Els comenta, tan eufòric com els dies més complicats que va viure a les Corts, que “Javier [Boix] avui ha estat magnífic, ha desmuntat els dos testimonis de l’acusació”, tot exclamant que aquells “han caigut en una contradicció enorme!” Quina? “Unes voltes diuen que qui ordenava els pagaments era Crespo, i unes altres, que era Cándido Herrero.” L’ex-president valencià, amb un somriure d’orella a orella, transmet més ànims als seus animadors que no els animadors a ell, que ara detecta la presència d’un company de la facultat que abraça fort. Oblidat per Rajoy, Camps imita Aznar i diu als seus afecionats que el judici “va bé”.

Dimecres 21

Raquel Vázquez pertany a l’empresa externa que duia la comptabilitat de Forever Young. Accedeix a la sala amb el braç esquerre enguixat i immediatament es plany de no tenir l’altre en idèntiques circumstàncies, cosa que potser li haguera estalviat aquest tràngol.

Perquè la fiscal Sabadell ha vingut molt preparada. Marca de la casa. És tan clara com concisa i tan directa com severa. El malson crònic de Camps. I la comptable Vázquez, que s’ha assegut a declarar amb la intenció ferma de no trepitjar cap bassa, de seguida que es mira les sabates s’adona que les porta tacades de fang: en pocs minuts ha acceptat que Pérez i Crespo adquirien –per a ells? per a regalar-los?– rellotges cars a càrrec d’Orange Market i no ha pogut seleccionar cap expressió pitjor per a descriure el sistema comptable de la filial gürteliana de València:

–¡Ahí tenían un lío...!

Després esdevé un frontó i no vol contestar amb precisió cap pregunta de la fiscal. No sap si l’apunt “Camps-Nuevo cliente” era Francisco Camps, ni tampoc si ho era un altre en què el president valencià apareixia com a “Francisco Camp”. Quan li posen al davant un correu electrònic escrit per ella, comenta que “algun hacker va entrar al meu ordinador i va escriure l’”, un possible delictes que no ha denunciat, però.

Al seu torn, el lletrat Virgilio Latorre, que representa l’acusació popular (el PSPV-PSOE), exhibeix una vehemència

La implacable fiscal Concepción Sabadell i el lletrat de l’acusació popular, Virgilio Latorre, pressionen cada vegada més els testimonis que desfilen pel Tribunal Superior de Justicia

inaudita fins aleshores i provocada pel blocatge informatiu a què els treballadors en actiu –interns o externs– de Forever Young sotmeten la vista. El magistrat Climent també n’està tip, i diu a la testimoni que “més clar ja no us ho poden preguntar”.

Hi suren les contradiccions, però no de les que agraden a Camps. Vázquez allega ara que, de les factures falses, se’n va assabentar per la premsa, i modifica la seua declaració davant el jutge instructor, José Flors, en què va exculpar qui era president valencià. En veure una factura a nom de Pérez seguida de dues més sense cap nom ni cap dada més enllà del preu, no se’n sap avenir.

–No hi trobe cap explicació, però és que jo no entenia moltes de les coses que passaven en aquella botiga.

Mentre el jurat n’examina la documentació, Vázquez és a punt de plorar. I quan continua l’interrogatori, qualsevol irregularitat la relaciona amb el presumpte hacker que va atacar el seu ordinador. Es refugia en l’existència d’un altre client, Javier Camps, per a amollar-li els vestits de l’altre Camps, el “nuevo cliente”. Boix furga en aquest dubte, òbviament.

Camps i Costa dinen amb les alcaldesses de València i Alacant –Rita Barberà i Sonia Castedo– i amb el president de la Diputació de València, Alfonso Rus, que fan una visita llampec al TSJCV. Tan

llampec que no dura ni deu minuts, a la sala de vistes. Marxen a les Corts amb l’excusa que han de votar la llei de presupostos –a què els dos acusats no donen suport, és clar– però amb la satisfacció d’haver visitat el malalt i constatar que encara viu. Sort que se’n van, perquè la següent testimoni és massa transparent...

Li diuen María Calero i, fins que no van acomiadar-la, era caixera de Forever Young. Treballava a les ordres de José Tomás, director de la botiga igualment acomiadat per les revelacions fetes al voltant d’aquesta causa. Calero assegura conèixer Camps –“Camps-Nuevo cliente era ell”–, Costa i Pérez, i garanteix que a l’últim li facturaven les peces de roba que s’enduien “els valencians”.

Feia els tiquets i ratifica que Pérez “mai no pagava a l’instant”, i que ell i “els valencians” eren “una mateixa cosa”. En anar-se’n, el deute contret per Pérez a Forever Young se situava “entre 20.000 euros i 30.000”, la suma de les diverses llistes –“Álvaro 1”, “Álvaro 2”, “Álvaro 3”...– que tenia obertes. “A voltes”, diu Calero, “m’indicaven que havia de fer tiquets per conceptes diferents dels reals, o canviar les dates per tal de reparar més bé vendes entre tots els dies”.

Camps, així doncs, no pagava mai. El primer dia, després d’empaquetar-li la roba i que José Tomás li la donara en mà, Camps va acostar-se on era Calero:

valencià per tal de convèncer el jurat popular de la culpabilitat de l'ex-president Francisco Camps. N'hi passaran 96.

—Camps va venir a la caixa, em pensava que anava a pagar-me... Però em va encaixar la mà, em va dir “gràcies” i se'n va anar.

Allò li va fer entendre que ja no calia generar-se cap més expectativa. Per això, “sempre que venien els valencians, ja no em preocupava; sabia que no pagarien ells”. Calero rebla que “si Camps haguera pagat, ho haguera fet a la caixa on era jo, cosa que no va passar mai”. “Ens van dir que els tiquets de la Comunitat Valenciana els agruparem a nom d'Álvaro Pérez”, sentència l'ex-caixera davant un Camps desfigurat.

S'aixeca la sessió.

Dijous 22

Antonio Sánchez-Rincón Puebla és un pinzell i marca distàncies abans no comença a declarar. Ell sí que és un sastre professional i no aquell altre, de nom José Tomás, que era dependent i van dir-li com calia fer servir les tisores. Ell ha presidit el gremi de sastres espanyol i se sap important. I ve amb la lliçó apresada.

És el sastre personal de Ricardo Costa des del 1999 i no creu que aquest li haja fet el salt, ni de bon tros. “Les mides amb què presumptament li haurien fet els vestits a Milano i Forever Young no

es corresponen amb les seues”, explica, i remarca el fet que el cul de Costa no hauria cabut en aquells pantalons dissenyats per Tomás.

—És com si vols fer entrar un peu de la talla 44 a una sabata de la 40.

Puebla és el primer testimoni que presenten les defenses i pateix quan pregunta la fiscalia. Nerviós, conclou la seua declaració com la majoria de testimonis de les acusacions, però en sentit invers. No pot assegurar que Tomás no fera vestits a Costa ni que aquest no se'ls haja posat.

És l'hora de Francisco Ferre, informàtic d'una empresa externa que controlava els sistemes de Forever Young. Va manipular dos tiquets per tal d'exculpar Camps però no va voler anar més enllà. En resposta a un correu electrònic que li van remetre a fi que alterara un seguit de documents, Ferre s'hi nega de ple i avisa que això li pot costar “la garjola”. Camps esbufega.

Eduardo Hinojosa, propietari de les cinc botigues Forever Young, va instar Raquel Vázquez a convèncer Ferre, però fou en va. Quan Boix li demana si té cap interès a la causa—atès que també és testimoni en el judici laboral pel comiat de Tomás— Ferre contesta que sí, cosa que fa generar sospites sobre la seua declaració. “És interessada, doncs?”, li pregunten. “Només m'interessa explicar

què sé”, remata. Boix proposa un cara a cara entre ell i Vázquez per a traure'n l'aigua clara. El jutge haurà de decidir-ho la setmana vinent.

La vesprada és reservada a Hinojosa, un dels testimonis estrella. La declaració s'allarga tant, i és tan caòtica, que es reprendrà divendres al matí amb les preguntes de la defensa. I és que Hinojosa pensa que “tot plegat és perquè Tomás té alguna cosa contra Camps”, teoria conspirativa que no fa sinó enervar les dues acusacions, que enllacen preguntes i més preguntes sense respostes concretes. “No ho sé”, “no entenc què em demaneu”, “no ho recorde”, “no ho sabia dir cert”, “potser” i expressions equivalents omplen les cinc hores que declara aquest dijous.

El magistrat Climent li crida l'atenció —“l'he advertit i torne a fer-ho, però potser hauré de fer alguna cosa més”—, però Hinojosa no ix del guió: esgotar un jurat que s'ho mira amb incredulitat. El propietari de Forever Young —i ex-accionista de Cortefiel, que va absorbir Milano— adueix que ell no controlava “els tiquets ni les factures” però sap que “no quadraven”.

El desconeixement de com funciona la seua empresa és tal que excita el lletrat Latorre, fins ara moderadíssim. Tampoc no sap si “Camps-Nuevo cliente” era efectivament Francisco Camps, però afirma haver-se reunit almenys tres voltes amb Federico Trillo, ex-president del Congrés, ex-ministre de Defensa i diputat per la circumscripció d'Alacant, just la persona que mirà de salvar Camps d'aquest laberint judicial. Sense èxit, per cert. Hinojosa diu que va abraçar Trillo efusivament en saber que Camps havia quedat “desimputado [sic] de todo esto”. Fou l'arxiu temporal del TSJCV que reobrí el Tribunal Suprem per cinc vots a zero.

L'acusació popular també aconsegueix que Hinojosa explique que ha lliurat informació sobre Tomás a les defenses de Camps i Costa. El sastre, que declara la setmana entrant, és l'as a la mànega de les acusacions i les defenses per a decantar el judici a favor seu a la fase testimonial. Les proves documentals i pericials, previstes per a la primera setmana de gener, seran la cirereta del pastís d'aquesta festa de Camps.

Victor Maceda